

altsaa erklæret sig villig til at forhandle, gaar det dog ikke an, i samme Dieblit man kommer til at forhandle, at afbryde Forhandlingen. Den ærede Ordfører har betegnet det Forslag, der blev sendt fra Folkethinget i Fjor, som et Forhandlingstilbud. Nu foreligger der en Udtalelse fra Landsthinget desangaaende i det Notum, det har afgivet, og det foreligger nu omtrent i den Skikkelse, som det fik fra Landsthingets Side, saa at det nu er Folkethingets Sag atter at gøre et Tilbud for at søge at nærme sig dertil. Det vil være den naturlige Vet at optage Spørgsmaalet om Finantslovforslaget for i Aar til Forhandling og saa ganske rolig udsætte Spørgsmaalet om en Forhandling af den provisoriske Finantslov, indtil der er blevet opnaaet Enighed mellem de to Thing om Finantslovforslaget for i Aar, og saa var derved jo den provisoriske Finantslov paa den bedste Maade bragt ud af Verden. Men at forkaste den provisoriske Finantslov nu, saaledes som den ærede Ordfører for Oppositionen anbefalede, er et i alle Henseender høist besynderligt Skridt. Ja, jeg tilstaar, at dersom det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har havt Ret i, at de Forhandlinger, der førtes i Fjor, kun vare Skinforhandlinger, og at de i Aar omtrent vilde være noget Signende, saa vil jeg kunde forstaa, at man her fra Thingets Side har ladet det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds føre Ordet for igjennem de fire Dages Forhandling her i Salen i forrige Uge at give det Skin af, at det ikke er fra Folkethingets Side, at Afbrydelsen kommer, men at det er fra Regjeringens Side, og saa er jo i Virkeligheden det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, hvad enten Motivet dertil er Tillid eller Frygt, den, der er den egentlige Leder og den egentlige Fører her for Thinget, og fra hans Side erkjender jeg, at en Forkastelse øieblikkelig af den provisoriske Finantslov er et konsekvent Skridt, en Fortjættelse af den Taktik at løbe med aaben Hande mod Muren, skjøndt Erfaringen noksom har lært, at Muren derved er bleven stærkere og Panden mere bulet. Men er der derimod Alvor i Forsikringen om Forhandling, og man virkelig vil en saglig Forhandling, maa man ikke gaa til det Skridt at gjøre Noget, der med Nødvendighed fører til en Afbrydelse af den, og som ikke staffer os bort fra Provisorierne, men i Stedet derfor staber nye, og jeg kan ikke skjønne rettere, end at det Skridt, som saaledes anbefales af den ærede Ordfører, ikke alene er et besynderligt Skridt, et Skridt, som er lidet

gavnligt, men jeg vil anse det for ligefrem skadeligt, fordi det vil foruden at bevirke en midlertidig Standsning af Forhandlingerne og foruden at bevirke, at Provisoriernes Antal bliver forøget, vil gjøre det endnu vanskeligere ogsaa for dette Thing, naar det virkelig har Ønske om en Forhandling, at faae den gjenoptagen uden nye og væsentlige Hindringer. Det, som det efter min Opfattelse kommer an paa, er ikke, at man nu kommer ind paa doktrinære, theoretiske Undersøgelser om konstitutionelle Principspørgsmaal, og det er ikke, at man gjensidig staar og kaster Bold fra den Eine til den Anden med, hvor Skylden er, men at man fra alle Sider stræber henimod at naae en modus vivendi, under hvilken mulig de nuværende Provisorier efterhaanden kunne blive unødvendige og overflødige, og under hvilken der under alle Omstændigheder ikke med Nødvendighed vil blive fremtvunget en Tilstand, der staber nye; men at forkaste det nu foreliggende Forslag nu strax ved første Behandling og nægte Overgangen til anden Behandling, er et Skridt, som ikke fører dertil, men tværtimod i modsat Retning. Jeg vil derfor ikke kunne følge dette Raad.

Broctenhuss-Schaaf: Da Rigsdagen blev sendt hjem den 1ste April, dette Aar, er jeg vis paa, at vi Alle beklagede, at den ikke endte med en ordinær Finantslov; men jeg tror ogsaa, at der var Mange, som med mig vare enige om, at vi dog med Haab saae hen til Fremtiden. Vi troede, at naar det Aar var gaaet, og de nu paabegyndte Fæstningsforanstaltninger vare forbi, at man da lettere ad Aare kunde komme til Enighed om at faae en ny Finantslov, og jeg bragte da ogsaa det Indtryk med mig, at vi Alle ønskede at kunne vende tilbage til ordinære Tilstande her i Landet. Ganske vist, omkring paa de mange Møder, som afholdtes i Sommer, saaldt der mange haarde Ord og mange Ord, som kunde fortolkes saaledes, at det var Meningene at være saa unedgjørlig som muligt. Men man kjender det jo saa godt, at paa Folkemøder bliver der saa ofte sagt noget Mere, end man egentlig mener, og saa ofte sagt Noget, for at Begjæstringen kan flyde stærkere. Jeg kan derfor ikke lægge saa megen Vægt derpaa; men da vi nu kom sammen den 3die Oktober, og den høitærede Conseilspræsident den 4de Oktober fremlagde Finantslovforslaget for det kommende Aar, saa syntes jeg, at det var afattet saaledes, at de Klager, som hidtil have lydt over, at Begjæringerne vare for høie, maatte forstumme. Jeg synes, at man — navnlig Oppositionen — maa være tilfreds